

РЕШЕНИЕ

№ 6913

гр. София, 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **7190** по описа за **2022** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Б. Г., ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. К. Ч. от САК, срещу Решение № 2237 от 20.06.2022г., постановено по нахд № 12043/2021г., по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 99-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-012879 от 24.06.2021 г., издадено от началник група ОПП-СДВР относно наложено на касатора на основание чл.179, ал.2, предл.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) административно наказание глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е постановено при неправилно приложение на материалния закон. Излагат се доводи за нарушение на изискванията на ЗАНН при съставяне на АУАН и издаване на НП – чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. Поддържа, че нормата на чл.20 ЗДвП урежда две отделни задължения за водачите на ППС, които осъществяват съставите на две отделни нарушения и не могат да бъдат изпълнени с едно деяние. Счита, че СРС е смесил съставите на двете нарушения по чл.20, ал.1 и ал.2 ЗДвП, като чл.20, ал.2 ЗДвП се явявала специална по отношение на чл.20, ал.1 от ЗДвП. Визира липса на мотиви в обжалваното решение

въз основа на какви обстоятелства съдът е приел за доказано нарушението, както и недопустимо надграждане на фактическите констатации по АУАН и НП, освен със състоянието на пътя, така и с условията на видимост. Поддържа, че се е подхлъзнал на трамвайните линии, а не поради състоянието на пътя – мокра пътна настилка. Твърди, че съдът не е посочил в какъв точно смисъл избраната скорост на движение не е била съобразена със състоянието на пътя и условията на видимост, още повече при липса на свидетели, присъствали на извършване на ПТП. При липса на конкретика в обстоятелствената част на НП, счита, че съдът неправилно и при смесване на съставите на чл.20, ал.1 и ал.2 ЗДвП е надградил фактическите констатации на НП. С това било нарушено правото му на защита какъв е механизмът на ПТП, каква е причината за неговото настъпване и какво му се вменява от фактическа страна. Поддържа, че нарушението е извършено по непредпазливост. Сочи, че съдът необосновано не е кредитирал показанията на В. Г. като единствено свидетел-очевидец, а административното обвинение е изградено единствено на субективна преценка, предположения и догадки на полицейските служители, които не са очевидци. Анализът на всички доказателства сочел, че деянието не е извършено виновно, а е случайно деяние. Твърди нарушение на чл.52, ал.4 ЗАНН, тъй като административнонаказващият орган (АНО) не е извършил самостоятелно разследване на спорните обстоятелства, което е довело до издаване на НП при неизяснена фактическа обстановка и непълнота на доказателствата и липса на първични доказателства. Претендира съда да отмени съдебното решение и да постанови друго, с което да отмени НП.

Ответникът началник сектор ОПП-СДВР не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

СРС е възприел фактическа обстановка, която съответства на събраните писмени и гласни доказателства, а именно: На 31.05.2021г., около 22:50 часа, Б. Г. управлявал лек автомобил марка „М.“, модел „А. ГЛЦ 43 4Матик“, рег. [рег.номер на МПС] , като се движел в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], срещу номер 83. На пътното платно имало цистерна с вода като служител на Столична община почиствал пътя, поливайки с маркуч. Г. изгубил контрол върху управляваното от него МПС и самокатастрофирал в паркирания от дясно лек автомобил марка „БМВ“, модел“320 ДХ Д.“, рег. [рег.номер на МПС] . За случая бил подаден сигнал в ОПП-СДВР, като на мястото на инцидента пристигнали полицейски служители – свидетелите А. Д. и В. Г.. Полицаяте извършили оглед на автомобила и снели обяснения от водача Б. Г.. Срещу него бил съставен АУАН № 451260 от 01.06.2021 г. за нарушение на чл.20, ал.1 ЗДвП и с издаденото НП № 21-4332-012879 от 24.06.2021 г. на основание чл.179, ал.2, предл.1 ЗДвП била наложена глоба в размер на 200 лв.

За да потвърди НП, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя А. Г. Д., на В. В. Г. – присъствал на установяване на

нарушението и съставяне на акта, на свидетел на наказаното лице В. Н. Г., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК.

Въз основа на тях е обосновал правен извод, че в хода на проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съставените АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат реквизитите, изискуеми по ЗАНН и са издадени при спазване на сроковете по чл.34 от ЗАНН. Като е кредитирал свидетелските показания е намерил вмененото нарушение на чл.20, ал.2 ЗДвП за доказано. Изложил е мотиви, че поради движение с несъобразена със състоянието на пътя скорост – мокра пътна настилка, жалбоподателят е изгубил контрол върху управлението от него автомобил, който поднесъл и се ударил в паркиран от дясно друг автомобил. Произшествието настъпило, тъй като Г. не е управлявал автомобила с такава скорост, даваща му възможност при стъпване върху мократа настилка безпроблемно да овладее управлението на ППС и безаварийно да премине през мокрия участък, като избегне произшествие. Отговорността на водача не следвало да отпадне поради наличие на мокра пътна настилка, която допринесла за загубата на контрол и настъпване на ПТП. Тъй като произшествието било настъпило през тъмната част на денонощието Г. не се е съобразил, както със състоянието на пътя, така и с условията на видимост. В допълнение съставът на СРС посочил, че всяка една скорост, която след поява на препятствие на пътя, осветен от фаровете на автомобила, не позволява да бъде преустановено движението му в рамките на осветената зона и преди да се стигне до контакт, се явява несъобразена независимо дали е разрешена за движение. Всяка неразрешена скорост на движение винаги била несъобразена, но можело скоростта на движение да е разрешена и пак да е несъобразена, тъй като трябвало да бъдат отчитани и обстоятелствата, посочени в чл.20, ал.2 ЗДвП.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Неоснователно е касационното оплакване за смесване от СРС на съставите на две самостоятелни нарушения по чл.20, ал.1 и ал.2 ЗДвП. Съответна на доказателствата по делото е констатацията на решаващия съд за еднакво и безпротиворечиво описание на нарушението в АУАН и в НП - на 31.05.2021г., около 22:50 часа, Б. Г. управлява лек автомобил марка „М.“, модел „А. ГЛЦ 43 4Матик“, рег. [рег.номер на МПС], като се движИ в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], срещу номер 83, като поради движение с несъобразена с мокрия път скорост се поднася и реализира леко ПТП с паркирания отдясно лек автомобил „БМВ 320 Д Х Д.“, рег. [рег.номер на МПС]. С това водачът виновно нарушил чл.20, ал.2 от ЗДвП – водачът не избира скоростта на движение съобразно с атмосферните условия, релефа, условията на видимост, интензивността на движение и други обстоятелства, за да спре пред предвидимо препятствие или създадена опасност за движението.

Вменената за нарушена норма на чл.20, ал.2 ЗДвП урежда императивно задължение за водачите на ППС при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на

превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. В изр.2 е посочено, че водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

Съгласно пар.6, т.37 от ДР на ЗДвП "Препятствие на пътя" е нарушаване целостта на пътното покритие, както и предмети, вещества или други подобни, които се намират на пътя и създават опасност за движението. Следва да се приеме, че посоченият от водача камион за почистване представлява препятствие по пътя, с което той е бил длъжен да се съобрази по силата на чл.20, ал.2 ЗДвП - да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност за движението с крайна цел – да спре пред всяко предвидимо препятствие.

Според саморъчно попълнената от Б. Г. декларация от 31.05.2021 г. същият е възприел визираните препятствия, тъй като в графата „обстановка на пътното платно“ посочва – камион за почистване на улицата, движещ се в насрещното платно и паркирали коли. Логично при тази пътна обстановка звучи обяснението му, че се опитал да заобиколи камиона, при което автомобилът му поднесъл на мокрите трамвайни релси и реализирал ПТП в паркирал автомобил. Трамвайните релси са част от пътя съгласно легалната дефиниция на пар.6, т.1 от ДР на ЗДвП, поради което необосновано се акцентира в касационната жалба на разликата между път и трамвайни релси. В АУАН и НП нарушението е описано като „скорост на движение, несъобразена с мокрия път“, което напълно съответства на установения механизъм на ПТП – по описание на водача Г. и състоянието на автомобилите, установено в Протокол за ПТП № 1779577, рег. № 5398 от 31.05.2021 г.

Правилно е становището на касатора, че съобразно систематичното си място нарушената норма на чл.20, ал.2 ЗДвП доразвива и уточнява общото задължение на водачите по чл.20, ал.1 ЗДвП да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. Въпреки това, не е допуснато визираното в касационната жалба смесване на съставите на две отделни административни нарушения. Съобразно предмета на спора решаващият съд е изложил мотиви каква трябва да е съобразената с условията на видимост скорост през тъмната част на денонощието и каква е разликата между съобразена и разрешена скорост. Това не означава смесване на фактическите състави на две нарушения, а детайлно разяснение защо в конкретния случай жалбоподателят не е съобразил скоростта си на движение със състоянието на пътя и условията на видимост. Последните изрично са посочени в АУАН и НП, поради което не е допуснато визираното в касационната жалба „надграждане на фактическите констатации на НП“.

Обосновано в тази част констатациите на обжалваното решение се базират на саморъчно попълнена от Б. Г., ЛНЧ [ЕГН], декларация, според която заобиколил камион в насрещното платно, почистващ улиците, пътната настилка била мокра и движението се осъществявало на 4-та предавка, с 30 км/час. Като причина за възникване на ПТП в декларацията си Г. посочил: нарушение на камиона за почистване, мокра настилка и хлъзгащи се релси. Визираното нарушение на камиона за почистване не се установява от нито едно от другите доказателства по делото, поради което правилно и обосновано решаващият съд е възприел състоянието на пътя по смисъла на чл.20, ал.2 ЗДвП, вр. пар.6, т.1 от ДР на ЗДвП като причина за несъобразената скорост. Логични и съответни на часа на настъпване на ПТП са и

мотивите на решението относно условията на видимост в тъмната част на денонощието, за да се достигне до крайната цел – забранена от нарушената норма – да спре пред всяко видимо препятствие когато възникне опасност за движението.

Съгласно пар.6, т.74 от ДР на ЗДвП "Безопасност на движението по пътищата" е състояние на системата човек - превозно средство - път - среда, при което може да бъде предотвратено възникването на пътнотранспортни произшествия и да бъдат ограничени последиците от вече настъпили пътни инциденти. След като в конкретния случай, без други участници в движението, е реализирано ПТП очевидно е, че в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с движението на автомобила, управляван от касатора Б. Г., е достигнат резултат, противен на изискванията за безопасност – да бъде предотвратено възникването на ПТП. В съставения Протокол за ПТП № 1779577, рег. № 5398 от 31.05.2021 г., 23:50 часа, са описани щети по двата автомобила, приложена е скица на ПТП. Полицейските служители са очевидци на констатираните щети, поради което показанията им правилно са кредитирани от СРС. Установеният механизъм на настъпване на ПТП не отговаря на определението по чл.15 от НК за случайно деяние – не е виновно извършено деянието, когато деецът не е бил длъжен или не е могъл да предвиди настъпването на общественотоопасните последици. От представените по делото писмени доказателства и показанията на св. Г. безпротиворечиво се установява наличието на препятствие по пътя – движещ се в насрещното платно камион, който намокря пътната настилка и трамвайните релси, поради което Г. е бил длъжен да съобрани поведението си с всички изисквания по чл.20, ал.2 ЗДвП при избор на скорост на движение.

В срока по чл.44, ал.1 ЗАНН Б. Г. направил писмено възражение, според което пътят бил наводнен и това е причината да загуби управление над автомобила по независещи от него причини, въпреки че карал с разрешената скорост. Както обосновано сочи районният съд, скоростта може да е разрешена и въпреки това да не е съобразена, след което подробно разяснява защо скоростта на жалбоподателя не е била съобразена.

Касационните му оплаквания за липса на мотиви „в какъв точно смисъл скоростта не е съобразена“ са неоснователни. В тази насока мотивите на решението са съобразени с показанията на св.Г. – „един човек пръскаше с маркуч във всички посоки, вкл. и към нас – към колата. Тогава колата се хлъзна и се удари леко“. Според показанията на актосъставителя А. Д. – „по наша преценка водачът беше стъпил върху трамвайната линия, която е метална и сцеплението на гумите се намалява и оттам следва поднасяне“. Именно с така установеното състояние на пътя – камион по почистването, който е намокрял пътното платно, не се е съобразил при избора си на скорост касаторът, като нарушеното е описано по изискуемия начин в АУАН и НП - „поради движение с несъобразена с мокрия път скорост“.

Неоснователно е касационното оплакване за нарушение на чл.7, ал.2 от ЗАНН, според който непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи. В случая няма изрична норма, която забранява наказание за непредпазливо деяние по чл.20, ал.2 ЗДвП, поради което е приложимо общото правило по чл.20, ал.1 ЗДвП - деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо.

Правилно се констатациите на районния съд, че деянието е извършено виновно – „наличието на вода по пътя не е основание за отпадане на вината“. Субективната страна на поведението на касатора попада в дефиницията по чл.11, ал.3 НК, вр. чл.11 ЗАНН - деянието е непредпазливо, когато деецът не е предвиждал настъпването на

общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати. От доказателствата съвкупност по делото се установява по безспорен начин „състоянието на пътя“ по смисъла на чл.20, ал.2 ЗДвП, поради което несъобразяването на водача с него (мокър път), тъй като макар да не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, определят поведението му като виновно при наказуема форма на вината – непредпазливост по смисъла на чл.7, ал.1 ЗАНН.

С оглед гореизложеното и като е достигнал до идентични правни изводи районният съд не е допуснал визираното в касационната жалба основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Настоящият касационен съдебен състав счита, че от страна на въззивната инстанция е извършено пълно и всестранно установяване на фактическата обстановка и в съответствие с това правилно е приложен материалният закон, поради което оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН, вр. чл.143, ал.3 АПК, ответникът по касация има право на разноски, но не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 пр. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, XVIII-ти Касационен състав на АССГ,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2237/20.06.2022г., постановено по нахд № 12043/2021г., по описа на Софийски районен съд, НО, 99-и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1

2.